

ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ? - ਨੰਬਰ ਇੱਕ

ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਢਾਂਚਾ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ

Jeff Pippenger

2023-08-05

ਅਸੀਂ "ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ" ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਲਿਆਹ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਜੋੜਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਐਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਉਦੇਸ਼ ਹਨ: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨੀ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਭਵਿੱਖਬਕਤਿਆਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਲਫਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਅਤੇ ਸੁਸੰਗਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇਲਿਆਹ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਚਰਚਾ ਇਸ ਲਈ ਵਰਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਪਦ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੋਵੇਂ ਨੇਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਪਦ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਜਾਂ ਅੰਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਚਾਰੋ—ਚਾਹੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੋ ਨੇਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਮਝ ਹੈ ਕਿ ਦਿਵਤਾ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਈ ਨੂੰ ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਨੇਮਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੈੜ-ਦਰ-ਪੈੜ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨਾਲ ਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜੇਹੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਅਗਿਆਤ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਤੀਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਬੁਲੀ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਉਚਾਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੇਮਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ।

"ਇਸ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਹਾਂ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਚਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਵਰਗੇ ਇੰਨੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਤੱਕਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣ? ਕੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ, ਸੰਸਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਭ ਲਈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪੂਜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਹਿਚਾਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦੇਵੇ? ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲਵਾਨ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇ? ਕੀ ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਕਿ ਮਹਾਨ 'ਮੈਂ ਹਾਂ' ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਭੇਦਕ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਬਣਾਇਆ ਹੈ?" Evangelism, 121.

ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਅਕਸਰ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਨਾਮਧਾਰੀ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ "ਨਵਾਂ ਨਾਮ" ਜੋ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਭੇਦ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਮੂ ਬਣਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਜੋ ਨਵਾਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਲਿਖਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਲਿਖਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਣੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:12, 13.

ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ।

"ਜੇ ਵਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ, 'ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ।' ਦਇਆਲੂ ਜੇਤ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਕਿਰਣਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਇਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਮਈ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।" Christ's Object Lessons, 415, 416.

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਭਿਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ 'ਸੱਚਾਈ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਲਵਾਂਗੇ। "ਸੱਚਾਈ" ਦੀ ਸਮਝ, ਅਤੇ "ਸੱਚਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮਝ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ "ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਵਚਨ" ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਸਮਝ—ਇਹ ਸਭ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ।

ਤਦ ਪਿਲਾਤੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਫਿਰ ਕੀ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਹੈਂ? ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਤੂੰ ਆਪ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸੀ ਲਈ ਜੰਮਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਵੱਲੋਂ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਪਿਲਾਤੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਸੱਚਾਈ ਕੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਫਿਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੀ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ। ਯੂਹੰਨਾ 18:37, 38.

ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚਾਈ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ 'ਅਲੇਫ਼' ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਅੱਖਰ "ਅਲੇਫ਼" ਅਤੇ "ਬੇਥ" ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਬੇਟਾ ਹਨ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹ "alphabet" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮੂਲ ਧਾਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ "ਅਲਫ਼ਾ" ਸ਼ਬਦ (ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰ ਅਲੇਫ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ) ਇੱਕ ਅੱਖਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ, ਇੱਕ ਅੰਕ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੀਲਾਤੁਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ?" ਤਦ ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ "ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ," ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ "ਜੰਮਿਆ" ਸੀ, ਉਹ "ਸੱਚ" ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਕਿ "ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਸੱਚ ਦਾ ਹੈ" ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ।

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:3।

ਸੱਚਾਈ: G225—G227 ਤੋਂ; ਸੱਚਾਈ: – ਸੱਚਾ, X ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੱਚਾਈ, ਯਥਾਰਥ। G227—G1 (ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਵਯਯ ਵਜੋਂ) ਅਤੇ G2990 ਤੋਂ; ਸੱਚਾ (ਜੋ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ): – ਸੱਚਾ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੱਚਾਈ। G1; A. ਇਬਰਾਨੀ ਮੂਲ ਦਾ; ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ: ਕੇਵਲ ਰੂਪਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ (ਅੰਕ ਵਜੋਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੋਂ) ਪਹਿਲਾ। ਅਲਫ਼ਾ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਹੀ ਰਾਹ, ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਹਾਂ; ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।
ਯੂਹੰਨਾ 14:6.

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ... ਸੱਚਾਈ ਹਾਂ।" ਤਦ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅੱਖਰ ਅਲਫਾ ਲਈ ਇੱਕ ਅੱਖਰ, ਇੱਕ ਸੰਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹਨ; ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਸ਼ਬਦ, ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਸੰਖਿਆ—ਸਾਰੇ ਹੀ "ਸੱਚਾਈ" ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "Palmoni" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ "ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਤ ਜੋ ਬੋਲਿਆ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ—ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ—ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਤੋਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਉਹ "ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣ" "ਪਲਮੋਨੀ" ਹੈ— ਅਰਥਾਤ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਭੇਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਉਹ ਸਥਾਨ ਹਨ ਜਿੱਥੇ 2300 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ 2520 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। 2300 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ "ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ" ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 2520 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ "ਸੈਨਾ" ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਰੱਦੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। 2520 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਤਿੰਨ ਗੰਭੀਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਚੁਣੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਵੀ ਹਨ।

"ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ, ਜੋ ਸਭ ਹੋਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ, 'ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।' [ਦਾਨੀਏਲ 8:14.]" *The Great Controversy*, 409.

ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮੁਹਰ ਖੁਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਉਸ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਆੰਦੋਲਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਖੋਲੀ ਗਈ, ਤਦ ਪਾਲਮੋਨੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼—ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼—ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਕਦੇ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਦਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਵੀ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਪਹਿਲਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

"ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ; ਇੱਕ ਮੇਰਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ।" *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 972.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ, ਜਾਂ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਆਂ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ, ਜੋ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਹਨ।

“ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ‘ਇਹ ਉਹ ਦੇ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦੀਵਟੇ ਹਨ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ।’ ਭਜਨਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਦੀਵਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਲਈ ਜੇਤ ਹੈ।’ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 11:4; ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 119:105। ਇਹ ਦੇ ਗਵਾਹ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।” The Great Controversy, 267.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਉਤਪੀੜਨ ਸਹਿਆ, ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਲੜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਦੇਹਾਂ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਹਾਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਬਾਅਦਲੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ, ਦੇਹਾਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, (ਯੂਹੰਨਾ ਉਬਲਦੇ ਤੌਲ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ ਮਾਂਦ ਤੋਂ)।

ਦਾਨੀਏਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ “ਕੇਂਦਰੀ ਥੰਮ੍ਹ ਅਤੇ ਨੀਂਹ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੇ ਆਇਤਾਂ “ਮੁਕਟ-ਪੱਥਰ” ਸਨ—ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਪੱਥਰ ਜੋ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਮੁਕਟ-ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਸੱਬਤ, ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਵੀ ਆਈ। ਦਾਨੀਏਲ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਯੂਹੰਨਾ ਅੰਤ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਲਿਖਤ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰੇਗੀ। ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹਰ ਗਿਣਤੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੋਵੇ, ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਹੋਣ, ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ, ਅਥਵਾ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਸੰਚਾਰ ਰਚਿਆ ਜੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਲਿਖਿਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬੋਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਰਚਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ—ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਬਚਨ ਹੈ। ਉਸੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਅੰਨੇ, ਅਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਏ ਲਾਓਦੀਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫ਼ੀਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰ; ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 17:17.

“ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਾ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਰਿਤਰ ਦੀ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ “ਸੱਚਾਈ” ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੇ “ਵਚਨ” ਦੁਆਰਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਵਚਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਬਚਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਉਹੀ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਣਿਆ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ। ਯੂਹੰਨਾ 1:1-3.

ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਯੂਹੰਨਾ ਆਪਣੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਇਹ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਪੱਤੀ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ। ਉਤਪੱਤੀ 1:1.

ਪਹਿਲੇ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ” ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਵਚਨ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ “ਆਰੰਭ” ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ “ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ” ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਨ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਚਨ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਵਚਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਬਾਈਬਲ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ—ਦਿਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਾਈਬਲ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਦੀ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਯੋਗ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ, ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ।

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਅਧਿਕ ਪੱਕਾ ਬਚਨ ਹੈ; ਜਿਸ ਵੱਲ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹਨੇਰੇ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਦੀਵੇ ਵੱਲ, ਜਦ ਤਕ ਦਿਨ ਨਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਦਾ ਤਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਉੱਗ ਪਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੁਰਾਤਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ; ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਬੋਲੇ। 2 ਪਤਰਸ 1:19-21.

ਭਾਵੇਂ ਨਬੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਤਥਾਪਿ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਘਾਟੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਿਤ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਕਿ ਦਿਵਯਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਮਨੁੱਖਤਾ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਬਾਈਬਲ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਹੀ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਬਾਈਬਲ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਾਪੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਾ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਦਾਹਰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ, ਜਦੋਂ ਦਿਵਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

“ਬੇਤਲਹਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਅਖੁੱਟ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਧਨ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ’ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 11:33। ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਚੰਭਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਧਾਰਕ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਨੂੰ ਚਰਣੀ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਅਸਤਬਲ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮਨੁੱਖੀ ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਪਰਯਾਪਤਤਾ ਉਸ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਠਪਕਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਥਾਪਿ ਇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਕੇਵਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਨੰਤ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਆਦਮ ਏਦਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਪਾਪ ਦੇ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਕਰਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਆਦਮ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਤਾਨ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਿਆ। ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਸਨ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇਵੇ।” *The Desire of Ages*, 48.

ਯਿਸੂ ਬਚਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੋਵੇਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਯਤਾ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਐਸੇ ਨਿਯਮ ਰੱਖੇ ਕਿ ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ, ਉਹ ਸੁਣ ਸਕਣ। ਜਿਹੜੇ ਨਿਯਮ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿਤਰ ਦੇ ਗੁਣ ਵੀ ਹਨ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ।” *Acts of the Apostles*, 585.

“ਪੂਰਨਕ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਅੰਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਆਰੰਭ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅੰਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਆਰੰਭ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ; ਪਰੰਤੂ ਪਰਖਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਪਨ ਉੱਤੇ, ਦਾਨੀਏਲ 11:45, 12:1 ਵਿੱਚ, ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ

ਨਾਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਸੱਚਾਈ ਕੀ ਹੈ?

ਸਿਧਾਂਤ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮੂਹ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੇਵਲ ਬਾਈਬਲ ਜਾਂ ਇਸਾਈ ਧਰਮ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਥਾਕਥਿਤ ਇਸਾਈ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਝੂਠੇ "ਸਿਧਾਂਤ" ਵੱਧ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ—ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ—ਹਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਘ੍ਰਿਣਿਤ ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਛੀ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਝੂਠੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀਆਂ ਅਤੇ ਢੱਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸੱਚਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਹੈ।

ਬੇਰੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਕੇ ਸੰਕੁਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜਿਗਿਆਸਾ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਸਕਣ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਜਿਆ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹਾ ਬਾਰੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸਵਰਗੀ ਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਂਦੇ ਸਨ।

"ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿੱਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਬੇਰਿਯਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਨ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣ, ਤਾਂ ਅੱਜ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਅਲੋਚਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਤਿਅੰਤ ਅਣਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਰਅਸਲ ਸੱਚੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਇਸ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਮਨਭਾਉਣੀਆਂ ਕਲਪਿਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਚਿਮੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੈਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"

"ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਿਆਂ ਉਸ ਜੋਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਾਅ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਖੋਜ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਜਾਂਚ ਕਰਨਗੇ।" Acts of the Apostles, 231, 232.

ਕੁਝ "ਸਿਧਾਂਤ" ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ "ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ" ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ, (ਜੇਕਰ ਸਭ ਨਹੀਂ) "ਪਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ" ਹਨ। ਸਬਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਸਿਧਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸਮ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ "ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਕੀਮਤੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਝੁੰਡ ਨੂੰ 'ਮੌਜੂਦਾ ਸੱਚਾਈ' ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਖਤਰਾ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਿੰਦੂਆਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਇਕਤਾ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਣ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਲਾਭ ਉਠਾਏਗਾ।"

“ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ, 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਭੂਤਕਾਲੀ ਆਗਮਨ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਵਰਤਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਵਥਾ ਉਚਿਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਲਗਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” *Early Writings*, 63.

ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਅਕਸਰ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ, 2300 ਦਿਨ, ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਐਡਵੈਂਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।” ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਇਹ ਚਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ (ਬੀਤਿਆ ਐਡਵੈਂਟ ਅੰਦੋਲਨ) ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ (ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ) ਨੂੰ ਉਦਾਹਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ “ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ” ਹਨ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅੰਤ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਹੀ ਉਹ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ “ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਹੁਣ ਲੋੜ ਹੈ।”

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਤੱਕ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਯਹੂਦੀਆਂ ਤੋਂ ਅਦਿਸ਼ਟ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਕਾਰਨ ਅੰਨੇ (ਲਾਓਦਿਕੇਈ) ਸਨ।

“ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੰਬਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਵੈਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਮਾੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ, ਮੈਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਇਸ ਲਈ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ—ਕਿਵੇਂ ਵੈਰੀ ਨੇ ਹਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਏ, ਅਤੇ ਅੰਜ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕਣ।” *Selected Messages*, book 2, 406.

ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈ” ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਗੁਆ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਉਹ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ। ਉਸ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈ ਸੀ; ਉਹੀ ਸੱਚਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਭਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅੱਗੇ ਸੱਚਾਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ।

“ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰੰਪਰਾ ਅਤੇ ਕਥਾ-ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮਲਬੇ ਹੇਠ ਇੰਨਾ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੱਚ ਅਤੇ ਝੂਠ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਾਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਦੇ ਮਲਬੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਜੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰੰਪਰਾ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦੇ ਮਲਬੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਇਸੇ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਯਹੂਦੀ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਓੜਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ

ਲਿਆਇਆ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੀਏ।”

“ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨਜ਼ਰੋਂ ਓਹਲੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਮੰਦ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨਾਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਜੇਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਦਿਵਯ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਮਨਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਉਸ ਵੱਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।”

“ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਿਖਾਇਆ ਵੀ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਦੂਰ-ਤੱਕ ਫੈਲਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਮਲਬੇ ਨੂੰ ਝਾੜ ਕੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਇਹ ਝੂਠੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਫਿਰੇ ਕਿ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰੂਪ-ਰਵਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਜੋੜ ਕੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸਮਮਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣਾਈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਉੱਧਾਰਕ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਸੀ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸੁਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੀਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀ-ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਈਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਜੇਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰਨ ਦੇਈਏ? ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਸਮਝ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲਈ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਨਿਰੰਤਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਲਬਨਾਨ ਦੀ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸੇਤੇ ਦੇ ਜੀਉਂਦੇ, ਠੰਢਕ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਲਾਂ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾ ਸਕੀਏ।” Review and Herald, June 4, 1889.

ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸਮਮਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣਾਈ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ (ਵਿਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ) ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਤੀ) ਜੋੜਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ।

ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਿਸ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅੰਨ੍ਹਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕੇ, ਉਹ ਕੰਮ ਹੁਣ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। “ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ” ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ “ਢਾਂਚੇ” ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ, “ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਰੇਖਾ” ਸਮਾਂਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਿ ਸੰਭਵਤੌਰ ‘ਤੇ ਕਿਸੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਸੀਹ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ “ਅਨੇਕ ਅਦਭੁੱਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ,” ਪਰ ਇੱਕ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ “ਪੀੜ੍ਹੀ” ਦੇ “ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਖ” ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੀ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” “ਜੋ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਖ ਹੈ” ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਐਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਪਤਰਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਣਪੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਾਸ ਲਈ ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ

ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੀਏ; ਪਰ ਵਿਵਹਾਰਕ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਨ-ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ ਅਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਭੇਦਭਾਵ ਦੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਢੱਕੇ ਰਹਿਣ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਪਰਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਮਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤੇਜਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਉਪਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਮੇਤ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਕੜੀ ਪਿੱਛੋਂ ਕੜੀ ਲੱਭ ਕੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜ਼ੰਜੀਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜੋੜੀ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਜਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ।”

“ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੱਚਾਈ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਸਮਝਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਵੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਬੀਤੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਾਈਬਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ; ਪਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਪਤੀਕਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਉਘਾੜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਉਣਗੀਆਂ।

“ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ, ਜੋ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਖ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਪਿੱਛਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰਖ ਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਚੌਥੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਬੰਧੀ ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਿੱਛਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਂਦਾ।” Testimonies, volume two, 692, 693.

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਹੱਥੋਂ-ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਣ ਢੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਨਿਆਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਅੰਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਖੋਦੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੂਰਤ ਨਾ ਬਣਾਈਂ, ਜੋ ਉੱਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਨਾ ਟੇਕੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਂ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ, ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਇੱਕ ਇਰਖਾਲੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿਉਆਂ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੱਕ ਦਇਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਚ 20:4-6.

ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ (ਇੱਕ ਨਿਆਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਜਾ) ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਉਗਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਈਬਲਕ ਸਿਧਾਂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਸਦਾ ਹੀ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਰਚੀ ਗਈ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਜੀਵਿਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਾਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਓਹੀ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ।

ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪੀਲਾਤਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ” “ਆਇਆ” ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿ “ਸੱਚ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇ,” ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਉਹ “ਸੱਚ ਦਾ ਹੈ।” “ਸੱਚ” ਉਹ

ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪੀਲਾਤੁਸ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚ" ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੌ ਸਤਾਈ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (H571) ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਬਾਨਵੇਂ ਵਾਰ "ਸੱਚ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਅਨੇਕ ਪੱਧਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਬਰਾਨੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅੱਖਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਸ਼ਬਦ ਹਰ ਅੱਖਰ ਦੇ ਮਿਲੇ-ਜੁਲੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਅਰਥ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਸੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਇਬਰਾਨੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ—ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਇੱਕ ਅੱਖਰ, ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ "ਸੱਚ" ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਸਮੇਤ, ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਬਾਈਬਲਕ "ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਕਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਬੀਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਕਥਾ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਾਰਾ ਡੀਐਨਏ ਸਮਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ" ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਵਾਲਾ ਆਖਰੀ ਹਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ, ਜੋ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। "ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ," ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ।

ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਸੱਚਾਈ" ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, "ਅਲੇਫ਼" ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੇਰਵਾਂ ਅੱਖਰ "ਮੇਮ" ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈਵਾਂ ਤੇ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ "ਤਾਵ" ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਰਥ-ਛਟਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਕਿਸ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋ; ਪਰ ਆਮ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀਪੂਰ ਹਨ।

א (Aleph): ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਏਕਤਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਅਨੰਤਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

מ (Mem): ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਤੇਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ת (Tav): ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਅੱਖਰ, ਅਤੇ ਇਹ "ਨਿਸ਼ਾਨ" ਜਾਂ "ਚਿੰਨ੍ਹ" ਦਾ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਪੂਰਣਤਾ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ "ਮੋਹਰ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ, ਤਾਵ ਅੱਖਰ ਦਾ ਆਕਾਰ ਇੱਕ ਸਲੀਬ ਵਰਗਾ ਸੀ।

ਜਿਸ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚਾਈ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ? ਇਹ ਗੱਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਪਛਾਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚੌਥਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਡਰੋ" ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ (Aleph) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ: "ਦਿਵਯ, ਅਨਾਦਿ-ਅਨੰਤ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੈ-ਭਗਤੀ ਰੱਖਣੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਅਲੇਫ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। (Mem) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, (ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ) ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਤੇਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ਹੈ; ਤੇਰਾਂ ਸੰਖਿਆ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਬਾਬਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। Mem ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੁਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। (Tav) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ "ਮੁਹਰ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, (ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਮੁਹਰ) ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਮੁਹਰ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਹਰ) ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਆਪ ਹੀ ਸਲੀਬ ਦੇ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। Tav ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਹ ਮੋਹਰ ਕੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੱਥਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਇੱਕ ਐਸਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਤ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੱਤਕ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਲਵਰੀ ਦੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਉਲੰਘਣ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹਨ।"

"ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਚਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।" Maranatha, 243.

ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚਾਈ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਲੱਗ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਅਰਥ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਹਨ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨਾ ਕੇਵਲ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਆਰੰਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਚਾਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ।

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ।" Review and Herald, January 19, 1905.

"1840-1844 ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੁਣ ਸ਼ਕਤੀਪੂਰਵਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਦਿਸ਼ਾ ਗੁਆ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭਨਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣੇ ਹਨ।" Manuscript Releases, volume 21, 437.

"ਜੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਸੀਂ 1841, '42, '43, ਅਤੇ '44 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।" Manuscript Releases, volume 15, 371.

“ਚੇਤਾਵਨੀ ਆ ਚੁੱਕੀ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਜੋ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਨੇਹ ਨੂੰ ਵਿਘਨਿਤ ਕਰੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ 1842, 1843, ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਦੋਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਜੋਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਉਸ ਮੰਚ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਹੋਏ ਜੋਤ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਜੋਤ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ? ਉਹ ਯੁਗਾਂ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਵਰਗੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।” Review and Herald, April 14, 1903.

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਮੇਤ, ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਜ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ ਨੇ “ਸੱਚਾਈ” ਸ਼ਬਦ ਰਚਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ “ਸੱਚਾਈ” ਸ਼ਬਦ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਵੀ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਣਤਰ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਆਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਅੰਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਉਹੀ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਦਮਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਉਹ ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ “ਸੱਚ” ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਲਫਾ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਓਮੀਗਾ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਅੱਖਰ, ਜੋ ਕਿ ਤੇਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ:

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗਾ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ? ਜ਼ਬੂਰ 77:13.

ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਉਹੀ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਹਨ ਜੋ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ। ਬਾਹਰੀ ਅੰਗਣ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰੀਕਰਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਪੂਰਣ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਧੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਹੈ; ਅਧਿਐਨਮਈ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਭੇਟ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀਵੇਦਾਨ ਹਨ। ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਹ ਭੈ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਾਹਰੀ ਅੰਗਣ ਵਿੱਚ, ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ (ਧਰਮੀ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ), ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਵੀਅਤ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਹਾਂ (ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਤ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਿਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਦਮ, ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਧਾਰਮਿਕ-ਤੱਤਗਿਆਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ—ਧਰਮੀ

ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਪਵਿਤ੍ਰੀਕਰਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਕਰਨ—ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ "truth" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਗਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਅ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਾਅ ਅਵਸ਼ਜ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੜ੍ਹਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੈ। ਅੰਗਣ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਾਅ ਭੇਟ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਹੈ, ਜੋ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਪੜ੍ਹਾਅ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਹੋਂਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਚਰਬੀ (ਪਾਪ) ਹਟਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਟ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਂਦ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦੂਜੇ ਪੜ੍ਹਾਅ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਪੜ੍ਹਾਅ ਅਸਲ ਹੋਮ-ਭੇਟ ਹੈ, ਜੋ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਨਿਆਂ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਤਿੰਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਅ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਾਅ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਤਿੰਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਅ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ "truth" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

2300-ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੀ ਠੀਕ ਇਸੇ ਹੀ ਰਚਨਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੰਜ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ 2300-ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ 2300-ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਠਿਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ 49 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਕਠਿਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ 49 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਨ੍ਹਾਂ 49 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਇੱਕ ਐਸੀ ਪ੍ਰਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਨਵੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਲੀਬ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਂਤਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਂਤਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਰਾ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

"ਅਜ਼ਰਾ ਨੇ ਇਹ ਆਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੱਦੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ ਘੱਟ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਾ ਰੱਖੀ। ਉਹ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖ-ਸਹੂਲਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋੜਣਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।" Prophets and Kings, 612.

457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ,

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 490 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 34 ਈਸਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਖ-ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਪਰਖ-ਕਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

2300-ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਤਹਵੀਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਪਾਇਨੀਅਰ ਚਾਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਬਣਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇਣੀ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ।

“ਜੇ ਇਬਰਾਨੀ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤਨੀ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਇਆ। ਉਹ ਹੋਰ ਜਾਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੀਤੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਗਏ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।”

“ਤਥਾਪਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਵਸ਼ਜ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਦਾ ਹੱਥ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਕੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਲੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਮਨ ਫੇਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਭਾਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਨਾਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤਾ।”

“ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਜੋਤ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੀਰਨਹਾਰ ਦੁਆਰਾ,—ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ,—ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੈਵੀ ਉਚਾਰਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਮਾਨਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

“ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ‘ਹਰ ਇੱਕ ਕੌਮ, ਅਤੇ ਵੰਸ਼, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ’ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ, ਜੋ ਇਸੇ ਤਿੰਨ-ਭਾਗੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ

ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਝੰਡਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ,' ਉੱਚਾ ਲਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਤ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਡਦਾ ਹੋਇਆ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੀ ਓਰ ਖਿੱਚੇਗਾ।"

"ਮਰਣਹਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਧਮਕੀ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ, ਦਇਆ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਅਮਿਸ਼ਿਤ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇ ਸੰਬੰਧੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਜਾਂਦੇ; ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਈਂ ਦੰਡਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਜਾਣ ਸਕਣ ਕਿ ਉਹ ਦੰਡ ਕਿਉਂ ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਅਵਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ।" *Signs of the Times*, January 25, 1910.

ਹਬੱਕੁਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਖਤੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰੀ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਬੁਰਜ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥਾਪਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਠਪਕਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਖਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੋਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਝੂਠ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਠਹਿਰਦਾ ਜਾਪੇ, ਤਥਾਪਿ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਵੇਖੋ, ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਉੱਠੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿੱਧੀ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਧਰਮੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਹਬੱਕੁਕ 2:1-4.

1843 ਦੀ ਪਾਇਨੀਅਰ ਚਾਰਟ ਅਤੇ 1850 ਦੀ ਪਾਇਨੀਅਰ ਚਾਰਟ—ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸੀ। ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖਤੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਚੁਰ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਬੱਕੁਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਅੰਸ਼ ਸਾਡੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਕਿ ਅੰਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਕੁਝ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।" *Early Writings*, 74, 75.

1843 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਪਹਿਲਾ (1843) ਚਾਰਟ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਦਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ।

"ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫਲਕਾਂ ਉੱਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਕੰਜੂਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਚਾਰਟ ਦੀਆਂ ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਉਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।" *Spalding and Magan*, 2.

ਭਰਾ ਨਿਕਲਜ਼ (ਜਿਸ ਨੇ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ) ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ।

“ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਰਾ ਨਿਕੋਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਚਾਰਟ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਚਾਰਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਿਯਤ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਲਈ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਵਾਂ ਚਾਰਟ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉੱਨੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ।” Manuscript Releases, volume 13, 359.

ਹਬੱਕੁਕ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ “ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ।” ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਹਬੱਕੁਕ ਉਹਨਾਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਿਸ ਦੀ “ਆਤਮਾ ਫੂਲੀ ਹੋਈ ਹੈ” ਅਤੇ “ਸੀਧੀ ਨਹੀਂ,” ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜੋ “ਧਰਮੀ” ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ “ਆਪਣੀ ਆਸਥਾ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।”

ਹਬੱਕੁਕ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਮੈਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ੇ—ਜੋ 2300 ਦਿਨਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ—ਭੂਤਕਾਲ ਦੀ ਆਗਮਨ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ, ਸਾਡੀ ਵਰਤਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ, ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਲਗਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” Early Writings, 63.

ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ, 2300 ਦਿਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ “ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਐਡਵੈਂਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।” ਉਹ ਢਾਂਚਾ “ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਨਿਯਮ” ਹੈ, ਇਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ “ਸੱਚਾਈ” ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਮੋਹਰ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ” ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੱਚਾਈ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਹੈ।

ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਾ ਅੰਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਰੱਖਣ ਦੇ ਦਿਵਯ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਵਰਤਦਿਆਂ, ਇਹ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਰਚਨਹਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਚੇ ਹੋਏ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਸਿਸ਼ਟੀਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਿਸ਼ਟੀਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੇ ਉਸ ਗੁਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਇੱਕਸਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਐਸਾ

ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੇ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਹੈ! ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਲੇਖ ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਤੀਜੀ ਆਯਤ ਤੱਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬੇਰੂਪ ਅਤੇ ਸੁੰਨੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ: ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ: ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਨ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਨੇ ਰਾਤ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਦੇ ਹੇਠ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਨ, ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ਮੰਡਲ ਦਾ ਨਾਮ ਆਕਾਸ਼ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਇਹ ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਧਰਤੀ ਰੱਖਿਆ; ਅਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਆਖਿਆ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਘਾਹ, ਬੀਜ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸਮ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਫਲਦਾਰ ਰੁੱਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਬੀਜ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉੱਗੇ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੇ ਘਾਹ, ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਜ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਅਤੇ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਬੀਜ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਜਾਇਆ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਤੀਜਾ ਦਿਨ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋਤੀਆਂ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਦਿਨ ਨੂੰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਰੁੱਤਾਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋਤੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਨਣ ਦੇਣ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਜੋਤੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ; ਵੱਡੀ ਜੋਤੀ ਦਿਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜੋਤੀ ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ; ਉਸ ਨੇ ਤਾਰੇ ਵੀ ਬਣਾਏ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਨਣ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਇਹ ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਾਣੀ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਰੋਗਣਹਾਰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਗਗਨ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੱਡੇ ਤਿਮਿੰਗਲਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹਰ ਜੀਉਂਦੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਤਾਤ ਨਾਲ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੰਖੀਦਾਰ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਜਿਆ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਫਲੇ ਅਤੇ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਧਣ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਇਹ ਪੰਜਵਾਂ ਦਿਨ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਧਰਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ, ਅਰਥਾਤ ਪਸ਼ੂ, ਰਿੰਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਸ਼ੂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਰਿੰਗਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਿੰਗਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਆਓ, ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਸਮਾਨਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਉੱਤੇ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਰਿੰਗਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਿੰਗਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ। ਇਸ

ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਚਿਆ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਚਿਆ; ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਫਲੋ ਅਤੇ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਓ; ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਜੀਉਂਦੀ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਬੀਜ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਰੁੱਖ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੀਜ ਵਾਲਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਜਾਨਵਰ ਲਈ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਪੰਛੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਿੰਗਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਹਰੀ ਬੂਟੀ ਭੋਜਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਇਹ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਹ ਕੰਮ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਸਰਾਮ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਵਿਸਰਾਮ ਲਿਆ। ਉਤਪੱਤੀ 1:1–2:3.

ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ।

ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਡਰੇ; ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਵਸਨੀਕ ਉਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਰਹਿਣ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ; ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਡੋਲ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ। ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 33:8, 9.

ਉਹੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਉਹ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਬਚਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਦੇ ਉਸ ਇੱਕ ਦਾ ਜੀਵਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ-ਸਿਰਜਦਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਜੀਵਨ ਓਸੇ ਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਮਨੁੱਖ ਕੇਵਲ ਰੋਟੀ ਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬਚਨ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ’ (ਮੱਤੀ 4:4)”
Education, 126.

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਤਾ ਤੋਂ, ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਦੂਤ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਨਬੀ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੰਚਾਰ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸੀੜੀ ਨਾਲ ਵੀ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੂਤ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੁਨਿਹਰੀ ਨਲੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਤੇਲ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਸੰਚਾਰ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਇਸ ਸੰਚਾਰ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ, ਸੰਦੇਸ਼ ਉਹੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ

ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਿਜਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਕਾਰਜ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੀਗਾ ਦੇ ਦਿਵਯ ਢਾਂਚੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਆਰੰਭ, ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ। ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰ, ਜੋ ਮਿਲ ਕੇ "ਸੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਨਾਤਨ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਇੱਕ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੀਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਸਿਜਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ, ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਿਲ ਕੇ "ਸੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਹਨ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ "ਸੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਇਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅੱਖਰ א (Aleph), מ (Mem), ਅਤੇ ת (Tav) ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ "ਪਰਮੇਸੁਰ," "ਰਚਿਆ," ਅਤੇ "ਬਣਾਇਆ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਉਸੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ א (Aleph), מ (Mem), ਅਤੇ ת (Tav) ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਸ਼ਟੀ-ਵ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੀ ਪੂਰਣਤਾ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਿਤ ਕ੍ਰਮਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਰੂਪ-ਬੰਧ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀ ਪਾਠ ਦੀ ਇੱਕ ਰੁਚਿਕਰ ਭਾਸ਼ਾਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਜੋਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ "ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸਿਜਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਅਦਭੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ ਦੀ ਹਸਤਾਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਉਸ ਵਸਤੂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਰੁਪਤਾ ਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਬੀ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਐਲੀਆਹ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਅਖੀਰਲੀਆਂ ਸੱਤ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਨਿਯਮ" ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਉਹ "ਢਾਂਚਾ" ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ" ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਢਾਂਚਾ "ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਨਿਯਮ" ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਦਭੁੱਤ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਲਮੋਨੀ ਨਾਮ ਵਰਤਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਨਹਾਰ। ਦਾਨੀਏਲ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਹਾਂਦੂਤ ਮੀਕਾਏਲ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਣਿਤ ਦੇ ਮਾਹਰ ਜਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਬੂਰ 119, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਬੂਰ 119 ਇੱਕ ਵਰਣਮਾਲਾ-ਅਨੁਕ੍ਰਮਿਕ ਅਕਰੋਸਟਿਕ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਅੱਠ-ਅੱਠ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸਮੂਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੰਕਤੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬਾਈ ਅੱਖਰ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅੱਠ-ਅੱਠ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਬਾਈ ਭਾਗ ਹਨ। ਹਰ ਭਾਗ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਅੱਖਰ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅੱਠਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਠਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵੀ ਉਸੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਅੱਖਰ ਲਈ ਅੱਠ ਆਇਤਾਂ ਹਨ; ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਬਾਈ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਠ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਇੱਕ ਸੌ ਛਿਹੱਤਰ ਪੰਕਤੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਬੂਰ ਉਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਉੱਤੇ

ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ (ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਕਰੋਸਟਿਕ ਬਣਤਰ), ਅਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਜ਼ਬੂਰ 119 ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹ ਗਹਿਰਾ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਯਾਪਤ ਹੈ। ਇਸ ਜ਼ਬੂਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਲਈ ਅੱਠ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ: ਬਿਵਸਥਾ, ਸਾਖੀਆਂ, ਉਪਦੇਸ਼, ਕਾਨੂੰਨ, ਹੁਕਮ, ਨਿਆਂ, ਬਚਨ, ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਇੱਕ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਉਲਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 119 ਕੇਵਲ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦੀ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਆਪ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 119 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਹ ਗੁਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੋ:

1. ਧਰਮੀਤਾ (ਆਯਤਾਂ 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ (ਆਯਤ 42)
3. ਸੱਚਾਈ (ਆਯਤਾਂ 43, 142, 151, 160)
4. ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ (ਆਇਤ 86)
5. ਅਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲਤਾ (ਪਦ 89)
6. ਅਨੰਤਤਾ (ਆਇਤਾਂ 90, 152)
7. ਰੋਸ਼ਨੀ (ਆਇਤ 105)
8. ਪਵਿੱਤਰਤਾ (ਆਇਤ 140)

ਜ਼ਬੂਰ ਦੇ ਧੰਨ-ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। “ਧੰਨ ਹਨ” ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਕਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਖੇਜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਹਾਨ ਜ਼ਬੂਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣਾਉਣ, ਧਰਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਲੀਮ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ (2 Timothy 3:15–17)।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਜ਼ਬੂਰ 119 ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਆਇਤ ਮੱਧਲੀ ਆਇਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਅਧਿਆਇ ਮੱਧਲਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਖੋਜੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰਕ ਵੇਖੋਗੇ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਸੰਸਕਰਣ ਵਰਤਦੇ ਹੋ, ਆਦਿ ਆਦਿ। ਇਸ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮਤ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਆਇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ—ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਂ ਆਲੋਚਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੈ।

ਹਰ ਇਕ ਗੱਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਰ ਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਵੇਲਾ ਹੈ: ਜੰਮਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ; ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਖਾੜਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ। ਉਪਦੇਸ਼ਕ 3:1, 2.

ਜਨਮ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘਟਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਹੈ। ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਭਾਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਇਤਿਹਾਸ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੰਮਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹਾਂ।

“ਪਹਿਲੀ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ” ਵਿੱਚ ਮੱਧਲੇ ਭਾਗ ਬਾਰੇ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਗਵਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਆਯਤ ਜਾਂ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਖੋਜ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਧਲਾ ਭਾਗ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਬਾਈਬਲੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਹੋਣ; ਮੱਧਲਾ ਭਾਗ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਅੰਤ ਅਤੇ ਮੱਧਲਾ ਭਾਗ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਕਸਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਇਕਸਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਇਲਿਆਹ ਵਜੋਂ ਕਰਾਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਇਲਿਆਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਈਜ਼ੇਬਲ) ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਲਿਆਹ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਾ ਹੋਈ। ਯੂਹੰਨਾ, ਜੋ ਇਲਿਆਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਹੇਰੋਦਿਆਸ) ਵੱਲੋਂ ਕੈਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਈ। ਇਲਿਆਹ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਪਰਸਪਰ ਬਦਲੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ, ਤੱਥਾਪਿ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਹਨ। ਇਲਿਆਹ ਕਦੇ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ; ਯੂਹੰਨਾ ਮਰਿਆ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਲਟ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਮੱਧ ਭਾਗ ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 118 ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ” ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਦਾ ਆਰੰਭ ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 117 ਹੈ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਆਇ 118 ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਮੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 118 ਤੋਂ ਬਾਅਦ 119 ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਅਦਭੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਧਿਆਇ ਹਨ। ਆਰੰਭ ਬੀਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਪੌਦਾ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੱਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਬੱਧੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 117 ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।

ਹੇ ਸਭ ਕੌਮੇ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ; ਹੇ ਸਭ ਲੋਕੇ, ਉਸ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਦਇਆਲੂ ਕਿਰਪਾ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਮਹਾਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ।
ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 117:1, 2.

ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਪਦ ਵਿੱਚ “ਸੱਚ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, (ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਮੱਧ ਜ਼ਬੂਰ 117-119 ਹੈ)। ਉਸ ਮੱਧ ਦਾ ਅੰਤ ਜ਼ਬੂਰ 119 ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 118 ਮੱਧ ਦਾ ਮੱਧ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 118 ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਧਿਆਇ, ਜੋ ਆਰੰਭ ਹੈ, “ਸੱਚ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਖਰ ਅਨੰਤ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਤਿੰਨ-ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹਨ। ਇਹ ਢਾਂਚਾ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੀਗਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਭਾਗ ਦਾ ਅੰਤ, ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਆਇ 119, ਇਕ ਵਰਣਮਾਲਾ-ਆਧਾਰਿਤ ਅਕਰੋਸਟਿਕ ਹੈ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 119 ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਚਾਰ ਵਾਰ “ਸੱਚ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਲੈ ਲੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਿਆਉਂਆਂ ਵਿੱਚ ਆਸ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਪਦ 43.

ਤੇਰੀ ਧਰਮਿਕਤਾ ਸਦੀਵੀ ਧਰਮਿਕਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਆਯਤ 142.

ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੂੰ ਨੇੜੇ ਹੈਂ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਸੱਚ ਹਨ। ਆਇਤ 151.

ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਸੱਚਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਹਰ ਇੱਕ ਧਰਮੀ ਨਿਆਂ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਦ 160.

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਦਸਤਖਤ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਅਖੀਰਲੇ ਦੀ ਦਸਤਖਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ "ਢਾਂਚਾ" ਹੈ। ਮੱਧ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਆਯਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਚੌਥਾ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ "ਸੱਚ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੱਧ ਦੀ ਅਖੀਰਲੀ ਆਯਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਆਰੰਭ ਤੋਂ," ਇਹ ਸ਼ਬਦ "ਸੱਚ" ਹੈ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ-ਕਥਾ ਵਿੱਚ, "ਸਚਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਤਦਾਪਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ-ਕਥਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਲ ਕੇ "ਸਚਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਬਚਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ "ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਮੱਧ ਭਾਗ (ਜ਼ਬੂਰ 117-119) ਅਧਿਆਇ 117 ਵਿੱਚ "ਸੱਚਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਭੁਤ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਇਸ ਸਮਝ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਚਿਆ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ "ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਈ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਜੇ ਕਦੇ ਵੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਵਾਚਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਚਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ।

"ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸਿਧਾਂਤ, ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੀ, ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ—ਅਨਾਦਿਕਾਲ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ—ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। 'ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਨੇਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਜਿਹੜਾ ਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਨੇਹ ਨਹੀਂ ਧਰ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ।' 1 Corinthians 3:11. ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਉੱਧਾਰ ਪਾਈਏ।' Acts 4:12. ਮਸੀਹ—ਬਚਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ, ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ—ਉਹੀ ਇਕੱਲਾ ਨੇਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਐਸਾ ਚਰਿੱਤਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ।" Mount of Blessings, 148.

ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਵਿਸਰਾਮ ਕਰਾਂਗੇ।